

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א' תרנה
ערב שבת קודש פ' תצוה, פ' זכור,
ה' תשפ"ו

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חיילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ע"ו שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקכ"ג שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לעילוי נשמת

ר' דוב ראובן ב"ר דוד הלוי ז"ל גינזבורג

נפטר בפורים ה'תשס"א

ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י בנו

הרה"ת ר' יעקב מיכאל הלוי וזוגתו מרת אסתר שיחיו גינזבורג

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת ח' רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו – לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

3 דבר מלכות

3

כוחה של מחשבה טובה אחת / משיחת פורים התשמ"ב

6 זמן הגאולה

6

ההוראה מפרשתנו איך לבטל את הרעש של הסטרא אחרא / פ' השבוע באור הגאולה

10 המעשה הוא העיקר

10

צריכים את הידים והרגלים שלך, וכח הדיבור שבפיך - שתלך לפעול על יחודי עני! / הראות למעשה בפעל

11 ילחום מלחמת ה' - וינצח

11

מי שאינו מוחה - הקולר תלוי בצוארו! / שיחות בענין שלימות הנם והארץ

13 כתב יד קודש

13

הרמז והשייכות בין פ' השבוע למ' אדר / צילום מהגהת הרבי לשיחת ש"פ ט' אדר התש"נ

ובמיוחד פנימיות התורה שהיתה בנידוי כש"משה קבל תורה מסיני" (גם למטה ("מערב עד בוקר") יהי מצב של אור וגילוי תמידי ("נת תמידי") באופן קבוע ונצחי ("חוקת עולם לדורותיכם").

*

י. והמעשה הוא העיקרי:

יש לנצל יום סגולה זה (והימים הסמוכים אליו, ובפרט ביום השבת ובימי הפורים, ובאופן דמוסיף והולך) שבו מלאו יובל שנים לגילוי תורת החסידות בחצי כדור התחתון - להוסיף ביתר שאת וביתר עוז בהפצת התורה בכלל, והפצת המעיינות חוצה בפרט, בכל מקום ומקום, בכל קצו תבל.

ומתחיל - בערילת התוועדויות בקשר לט' אדר בכל מקום ומקום, ולכל לראש - בעיר הבירה דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, כאן בברוקלין, שבה קבע מקום מושבו במשך עשר שנים"י האחרונות"י בחיים חיותו בעלמא דין, ו"קדושה לא זזה ממקומה"י, ואדרבה, באופן של הוספה משנה לשנה, ועאכ"כ במלאות יובל שנים לקביעת הקדושה במקום זה"י.

יא. ויה"ר שהדיבור וקבלת החלטות טובות בכהנ"ל ימהרו ויזרוזו עוד יותר את השכר האמיתי - גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, ובאופן ש"לא עיכבן כהרף עין"י, תיכף ומיד ממש, בהתחלת המעל"ע דתשעה באדר, ובפרט שנמצאים כבר לאחרי תפלת ערבית, עד לסיומה באגרת "אך"י צדיקים יודו לשמך ישבו ישרים את פניך"י.

שכן תהי לנו - שתיכף ומיד ממש (עוד לפני ק"ש על המטה, ולפני המשך אהתוועדות) יקויים היעוד "ישבו ישרים את פניך"י

ט. ויש לקשר הנ"ל עם פרשת השבוע – פ' תצוה:

בהתחלת פ' תצוה נאמר: "ואתה תצוה את בני ישראל .. להעלות נר תמיד .. מערב עד בוקר .. חוקת עולם לדורותיכם".

והענין בזה בעבודת האדם:

ידוע פירוש כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנוי" ש"ואתה" הוא "מהות עצמותך" דמשה, שקשור עם "עצמות א"ס ב"ה שנק' אתה", ועל ידו נעשה צוותא וחיבור דבג"י – "תצוה (מלשון צוותא וחיבורי") את בני ישראל" – עם עצמותו ית'.

וממשיך בכתוב "להעלות נר תמיד .. מערב עד בוקר" – שהם ב' אופני עבודה הפכיים, "נר תמיד" מורה על מצב של אור וגילוי באופן שלמעלה משינוי, ו"מערב עד בוקר" מורה על עבודה באופן של שינויי המצבים מערב זכוקר; וחיבורם יחד נעשה ע"י הנתנית-כח ד"ואתה תצוה" – בכח העצמות שלמעלה משניהם, אלמעלה מהגדר דעליון ותחתון, שלכן נעשה על ידו חיבור ב' הקצוות, שהעליון ביותר נמשך ויורד עד למטה ביותר.

וענין זה נעשה ע"י לימוד התורה (ענינו של משה רבינוי) – שלהיותה "דבר ה' ממש", נעשה על ידה "גילוי יחודו ית' למטה כמו למעלה".

ומסיים בכתוב "חוקת עולם לדורותיכם" – שנעשה באופן של חקיקה ("חוקת"), כמבואר בדרושי חסידותי מעלת אותיות החקיקה (אותיות שבלוחות, "חרות על הלוחות") ש"הם מיני ובי' והן דבר א' ממש עם האבן שנחקקו בו", שלכן, ה"ז באופן קבוע ונצחי לעד ולעולמי עולמים – "חוקת עולם לדורותיכם".

ובענין זה נרמזת השייכות לט' אדר, שבו נעשה הגילוי דפנימיות התורה בחצי כדור התחתון באופן של קביעות ונצחיות – ע"ד וברוגמת הפעולה דמשה רבינוי ("ואתה תצוה") ע"י התורה (כולל

Handwritten notes in Hebrew: "א"י" (top right), "391" (middle left), and a circled "119" (middle right).

כוחה של מחשבה טובה אחת

כל מקום שבו נמצא יהודי הרי זה "שושן הבירה", ומובן, שבכחו ויכלתו של כל יהודי לשלוט ולפעול על כל העולם כולו ● כאשר מדברים עם "ילד", וכן כשמדברים עם "ילד" שיש לו כבר "זקן לבן", ואומרים לו ש"ה" ניצב עליו" - צריך לדעת שהדברים מכוונים אמנם אליו, היינו, שמציאותו היא - "מרכבה" לעצמות ומהות! ● ולכן, בכחו ויכלתו לחשוב מחשבה טובה אחת, וע"ז - לפעול ביאת משיח צדקנו עתה, במוצאי פורים דשנת תשמ"ב, ב-770 איסטערן פארקוויי!! - כן הוא פס"ד הרמב"ם! ● משיחת פורים ה'תשמ"ב - בלתי מוגה

על כאו"א מישראל, בכל מקום ובכל זמן, אפילו בחוץ לארץ וביום חול באמצע השנה. והדיוק בזה הוא - "ה' נצב עליו", מלשון "נצב מלך"4. ועפ"ז מובן, שכל מקום שבו נמצא יהודי - נעשה מקום זה "שושן הבירה", "עיר הבירה" של מלך מלכי המלכים הקב"ה ("אחשורוש" - שאחרית וראשית שלו)5, מאחר שבנוגע לכאו"א מישראל נאמר ש"ה' נצב עליו".

ב. והנה, כללות הענין ד"שושן הבירה" הוא - ששם מחליטים וקובעים כיצד תהי' אופן ההנהגה בכל "שבע ועשרים ומאה מדינה", היינו, כפי שקובעים ב"עיר הבירה", כך נפעל בכל המדינות כולם.

וע"פ האמור לעיל שכל מקום שבו נמצא

א. מבואר במדרש שמ"ש1 "והנה ה' נצב עליו" - הרי זה לפי ש"האבות הן הן המרכבה"2, היינו, מאחר שהאבות הם "מרכבה" להקב"ה, לכן שייך לומר ש"ה' נצב עליו".

וע"פ דברי אדמו"ר הזקן בתניא3 ש"והנה ה' נצב עליו" קאי על כאו"א מישראל - מובן, שכאו"א מישראל הוא בבחי' "מרכבה" להקב"ה, כי לולי זאת אי אפשר לומר ש"ה' נצב עליו".

זאת אומרת: היות שכאו"א מישראל הוא בן אברהם יצחק ויעקב, לכן, כשם שהאבות הן הן המרכבה, כמו כן כאו"א מישראל הוא בבחי' מרכבה להקב"ה, ועד ש"ה' נצב עליו" -

(1) ויצא כח, יג.

(2) ב"ר פמ"ז, ו. פפ"ב, ו.

(3) פמ"א (נו, סע"א). וראה גם אוה"ת ויצא (כרך ה')

תתלט, ב ואילך.

(4) מ"א כב, מח. וראה אוה"ת פרשתנו א"רא ואילך.

(5) ראה סה"מ מלוקט ח"ה בהנסמן בהע' 45.

גאווה וישות – לומר שכאשר צריכים להוציא את בני" מהגלות, ישאירו את כל בני" לרגע א', ויתחילו את ענין הגאולה בנוגע אליו!?

הנה על זה אומר יהודי – שהקשר של עצם הנשמה עם עצמות ומהות (שהוא ה"גואל" האמיתי) הוא קשר עצמי. קשר זה מתבטא גם בגלוי ע"י קיום התומ"צ, אבל גם לפנ"ז ישנו קשר עצמי בין הנשמה לעצמות ומהות. ולא זו בלבד שזהו קשר בין ב' דברים נפרדים, אלא זהו באופן ד"כולא חד" (באופן נעלה יותר מהאמור לעיל שכל יהודי הוא בבחי' מרכבה להקב"ה).

ומאחר שיהודי ועצמות ומהות הם "כולא חד" – הרי אין שום דבר ביניהם כלל, מלבד הוא ועצמות!¹⁰

ועפ"ז מובן בפשטות שבשבילו נברא העולם כולו, ועד ש"ה' נצב עליו", ולכן, גם הגאולה נפעלת לכל לראש – אצלו.

ד. [.] ע"פ האמור לעיל שכל מקום שבו נמצא יהודי הרי זה "שושן הבירה" – מובן, שבכחו ויכלתו של כל יהודי לשלוט ולפעול על כל העולם כולו, מאחר שהנהגת כל ה"שבע ועשרים ומאה מדינה" מתנהלת ע"פ ההחלטות ד"שושן הבירה".

וכפי שהובא לעיל פס"ד הרמב"ם שכאו"א מישראל יכול להכריע את עצמו ואת העולם כולו לכף זכות, ולגרום תשועה והצלה לכל העולם כולו, זאת אומרת: מבלי הבט על מעמדו ומצבו ברגע שלפנ"ז, וללא עשיית החשבונות ד"מי אני ומה אני" כו' – ביכלתו להביא תשועה והצלה לכל העולם כולו!

וזוהי הלכה ב"תורת משה", "משה אמת ותורתו אמת" – היינו, שאין זה חידושו של הרמב"ם, אלא זוהי "תורת משה" שניתנה ע"י הקב"ה.

ובפרט ע"פ מה שנכתב על הרמב"ם

(10) ראה ע"ז ב"יחי המלך" גליון תב ע' 3 ואילך.

הרמז והשייכות בין פרשת השבוע לט' אדר

בקשר עם ט' אדר שחל השבוע, והעברת מרכז חסידות חב"ד לחצי כדור התחתון (ביום ט' אדר ה'ש"ת), הבאנו (בעמ' 15-14) צילומים (מוקטנים), מהגהת כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א על שיחת ליל ג' פ' תצוה, ט' אדר ה'תש"נ (במלאת יובל שנים להעברת מרכז חסידות חב"ד לחצי כדור התחתון) (נדפסה בספר השיחות תש"נ ח"א ע' 326 ואילך)

להלן פענוח הקטעים בהם נוספו תיקונים מכ"ק אד"ש מה"מ (באו בהדגשה):

וממשיך בכתוב "להעלות נר תמיד . . מערב עד בוקר" – שהם ב' אופני עבודה הפכיים, "נר תמיד" מורה על אור וגילוי באופן שלמעלה משינוי, ו"מערב עד בוקר" מורה על עבודה באופן של שינויים מערב עד בוקר; וחיבורם יחד נעשה ע"י הנתנית-כח ד"ואתה תצוה" – בכח העצמות שלמעלה משניהם, ועד למעלה מהגדר דעליון ותחתון, שלכן נעשה על ידו חיבור ב' הקצוות, כולל שהעליון ביותר נמשך ויורד עד למטה ביותר.

. . ויה"ר שהדיבור וקבלת החלטות טובות בכהנ"ל ימהרו ויזרזו עוד יותר את השכר האמיתי – גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, ובאופן ש"לא עכבן כהרף עין", תיכף ומיד ממש, בהתחלת המעל"ע דתשעה באדר, ובפרט שנמצאים כבר לאחרי תפלת ערבית, ולסיומה "אך צדיקים יודו לשמך ישבו ישרים את פניך".

שכן תה' לנו – שתיכף ומיד ממש (עוד לפני ק"ש על המטה, ולפני המשך התוועדות זו), יקויים היעוד "ישבו ישרים את פניך" . .

יהודי הוא בבחי' "שושן הבירה" ("עיר הבירה" של מלך מלכי המלכים הקב"ה, היות ש"ה' נצב עליו") – מובן, שהוא קובע כיצד תהי' הנהגת כל העולם כולו, היינו, שבכחו ויכלתו למשול ולפעול על כל העולם כולו – "שבע ועשרים ומאה מדינה".

ואלו ש"תואנה הם מבקשים", ושואלים: היכן נאמר ענין זה בנגלה דתורה, לכאורה, הרי זה רק פשט"ל בספר התניא? – הרי זה פס"ד ברור בספר "יד החזקה" להרמב"ם (שזהו ספר של "הלכות הלכות"⁶):

בהלכות תשובה⁷ כותב הרמב"ם: "צריך כל אדם שיראה עצמו . . וכן כל העולם חציו זכאי וחציו חייב . . עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות, וגרם לו ולהם תשועה והצלה".

ועפ"ז מובן בפשטות שבכחו ויכלתו של כאו"א מישראל לפעול על כל העולם כולו – עד שמכריע את העולם כולו לכף זכות, ופועל תשועה והצלה לכל העולם כולו. וע"ד האמור לעיל שכל מקום שבו נמצא יהודי הוא בבחי' "שושן הבירה", שממש נמשכת ההנהגה בכל "שבע ועשרים ומאה מדינה".

ג. והנה, מאחר שהכרעת העולם כולו לכף זכות נפעלת ע"י עבודת כאו"א מישראל (במעשה, בדיבור או במחשבה) – מובן, שה"תשועה והצלה" נפעלת לכל לראש בנוגע אליו.

ובפשטות: היות שחייב אדם לומר **בשבילי** נברא העולם⁸, מובן, שכאשר נפעל ענין הגאולה באופן ד"ואתם תלוטו לאחד אחד בני ישראל"⁹, הרי ממנו מתחיל ענין זה!

ולכאורה, נשאלת שאלה, מניין נלקחת כזו

(6) הקדמת הרמב"ם לספר היד.

(7) פ"ג ה"ד.

(8) סנהדרין לז, א.

(9) ישע"י כז, יב.

הרי מדובר על אסיפה שהם בעצמם ארגנו, ובאסיפה זו קיבלו הרי כמה וכמה החלטות, אך כאשר זה מגיע לפירסום בעיתונים אין להם את העוז לפרסם את מה שהחליטו, ואין פוצה פה ומצפצף! אפי' ארגון האסיפה ה' מתוך הכרח, אבל לפועל כבר עשו זאת וא"כ מדוע לא מפרסמים את ההחלטות?! ובאם מדפיסים כבר משהו הרי זה רק שלש-עשרה שורות! ואני אומר שלש-עשרה בדיוק היות וספרתי אותם; ויותר מזה לא יכלו לכתוב!?

בעיתונים של הגוים כתבו על כל הענין עם ההחלטות וכו', אבל כאשר זה מגיע לעיתונים שלהם, שבכותרת העיתון הם כותבים שהוא שייך לאלו המגינים על התורה והיהדות, אזי כאשר מדובר אודות פירסום האסיפה שלהם שהם בעצמם החליטו עליו - לזה אין להם תעוזה ("בריטקייט")!

מועצת גדולי התורה שלהם קראה לבוא לאסיפה ולפועל לא כותבים על כך - הרי "רבן דקרו" בזה!

[. .] ענין זה נכלל בענינים אלו שכאשר אחד רואה את השני חוטא עליו למחות על כך, ומי שאינו מוחה אומרים עליו שהקולר תלוי בצוארו!

אני את שלי עשיתי, הנני מוחה בזה בכל התוקף, בכדי שלא יחשיבו אותי בתוך אלו שאינם מוחים, אבל כל השאר שעדיין לא מחו צריכים למחות, כיון שאם לא ימחו אזי הקולר תלוי בצוארם, שהדיוק כאן הוא שזה תלוי בצוארו, לא זו בלבד שהוא לא התנהג נכון וכיו"ב, אלא אומרים כאן שהכל מונח עליו.

והיות שנמצאים עכשיו לפני פורים, שאז ה' "ורבים מעמי הארץ מתיהדים", עאכו"כ כעת, שזה יפעל על היהודים, ושהדתיים ילמדו מה"שמאלנים" [זה שקוראים להם "שמאל", באמת אין זה כך, שהרי כל היהודים הינם בני אברהם יצחק ויעקב, ורק בחיצוניות אומרים שהם מה"שמאל"], ושלא יחכו עד שהדתיים יכירו בזה שצריכים לעשות משהו, אלא שהחפשיים יעשו, כפי שרואים שהחפשיים עושים כבר;

והיות שבקרוב מגיעים הבחירות, אזי יתחילו לתבוע מהדתיים מדוע הם לא עשו כלום כאשר זה הגיע ל"מיהו יהודי" (חסר קצת), ללא הבט ע"כ שהם יהודים דתיים שמניחים תפילין בכל יום, מתפללים שלש פעמים ביום, ועושים את כל הדברים הטובים, אבל בנוגע לזה אין להם את התוקף ("די שטאַרקייט"), אלא צריכים לחכות עד שהשמאלנים יפעלו בנידון.

[. .] ויה"ר שכל אחד יתבונן בשפל המצב הנוכחי, שצריכים לצאת ידי חובה כלפי גוי זה וכלפי גוי אחר, ואין את התוקף לא להתפעל מהם, ואדרבה שיהי' כפי שהרמב"ם אומר ש"יכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה", שזה הולך על כאו"א ביחוד, שיכריח את עצמו "לחזק בדקה", לא להתפעל, וכל זה שיעשה בדרכי נועם ובדרכי שלום.

(קטעים משיחת ש"פ תצוה ה'תשל"ב - בלתי מוגה)

(וכתבו זאת ע"ג המצבה שלו) "ממשה עד משה לא קם כמשה", היינו, "ממשה" - משה רבינו, "עד משה" - הרמב"ם (ששמו ה' משה), "לא קם כמשה".

והנה, ענינו של משה רבינו הוא - "גואל ראשון", ושייך גם ל"גואל אחרון", כמרז"ל¹¹ "גואל ראשון הוא גואל אחרון".

ובפרט ע"פ שיחת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו¹² ש"משה" בצירוף "אחד" בגימטריא "משיח" (כפי שהוזכר לעיל¹³).

ה. ו"המעשה הוא העיקר":

כאשר מדברים עם "ילד", וכן כשמדברים עם "ילד" שיש לו כבר "זקן לבן", ואומרים לו

11) ראה שמו"ר פ"ב, ד. שם, ו.

12) אחש"פ תרצ"ט - הובא בלקו"ש ח"א ע' 8 ואילך.

13) שיחת תענית אסתר סי"ז - התוועדויות תשמ"ב ח"ב ע' 939.

ש"ה' ניצב עליו" - צריך לדעת שהדברים מכוונים אמנם אליו, היינו, שמציאותו היא - "מרכבה" לעצמות ומהות!

ולכן, בכחו ויכלתו לחשוב מחשבה טובה אחת, ועי"ז - לפעול ביאת משיח צדקנו עתה, במוצאי פורים (והתחלת שושן פורים) דשנת תשמ"ב, ב-770 איסטערן פארקוויי¹⁴!! - כן הוא פס"ד הרמב"ם!

ועאכו"כ כאשר יחשוב ב' מחשבות טובות, ג' מחשבות טובות, ועוד יותר, ואם יגיע למעמד ומצב ד"עד לא ידע", למעלה ממדידה והגבלה - יפסיק כבר למנות את מחשבותיו, כי זהו דבר שלא יתכן במציאות, מאחר שכח המחשבה נובע תמיד ללא כל הפסק.

ועד"ז בנוגע לדיבורים טובים, ומעשים טובים. ■

14) תיבות אלו אמר כ"ק אד"ש מה"מ בקול זעקה.

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש

לזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו וילדיהם רחל בת חיה מושקא. לאה שרה בת חיה מושקא.

ישראל רחמים בן חיה מושקא. מענדל בן חיה מושקא. ושמואל מאיר בן חיה מושקא שיחיו ולזכות הנא לאה בת חי' רחל, עדינה בת חי' רחל, מרים בת חי' רחל, וצבי בן חי' רחל שיחיו

לזכות ר' ברוך אהרן בן ברוניא סלאווא וזוגתו רייזל פרומא בת חי' רחל שיחיו

ההוראה מפרשתנו איך לבטל את הרעש של הסטרא אחרא

"ועשית על-שוליו רמוני תכלת וארגמן . . . ופעמוני זהב בתוכם סביב . . . ונשמע קולו בבואו אל הקודש" (פרשתנו כח, לג-לה)

אע"פ שבפשטות ובחיצוניות, העבודה באופן ד"ונשמע קולו" נחותה מהעבודה ד"קול דממה דקה" – אעפ"כ יש בה, בעבודה ברעש, מעלה לגבי העבודה בביטול: העבודה ב"קול דממה דקה" היא בהגבלה. אמת, העובד עומד בביטול, אך באופן של אור בכלי, בהתיישבות.

משא"כ העבודה ד"ונשמע קולו", אזי הרעש הגדול גופא הינו ראי' שהוא יצא מההגבלות ד"כלים", הוא אינו יכול להגביל את ההתפעלות ולכן זה מתבטא בצעקה וקול. וזהו אחד מהטעמים לכך ש"מקום שבעלי תשובה עומדין אין צדיקים גמורים יכולין לעמוד בו" – כיון שדוקא ב"רעש" של עבודת התשובה מתבטא הבלי-גבול של הנשמה.

מכל הנ"ל ישנה הוראה מיוחדת לדורנו זה – דרא דעקבתא דמשיחא:

ישנם הטוענים: הן אמת, שמצד שפל המצב של דורנו מוכרחים לעסוק בהרבצת התורה והחזקת היהדות וכו'; ואי אפשר להסתפק בשיבה בד' אמותיו (אפילו בד' אמות של תורה) ולחכות עד שיבואו אליו ויבקשו שיפיץ את תורתו וכו', אלא צריך לצאת ל"חוצה" ולמצוא שם יהודים "נדחים" ומהם "לעשות בעלי תשובה" –

אבל מהו ההכרח לעשות עבודה זו בקול רעש גדול? לשם-מה נחוץ כ"כ לצאת לרחוב ולהכריז שם בקול רם, שיהודים יניחו תפילין, יקבעו מזוזות על הפתחים, יתנו צדקה וכיו"ב – הנהגה שלא מצינו בה "שטורעם" בדורות הקודמים!?

והמענה ע"כ: עפ"י כל הסימנים שבסוף מס' סוטה רואים שאנו נמצאים עתה בדרא דעקבתא דמשיחא – בדרגא היותר תחתונה – "שולי המעיל"; וצריכים לדעת, שבשולי המעיל צריכים להיות ה"פעמונים" – שהכניסה של סוג זה של יהודים "אל הקודש", תחת כנפי השכינה, תהיה מיוסדת באופן ד"ונשמע קולו"; ואדרבא – דוקא ב"רעש" של עבודת התשובה קיימת תכלית העילוי, כנ"ל.

עוד ענין בזה:

כאשר רואים שאצל "עוברי רצונו" יש "קול המונה של רומי" – כל הענינים דלעומת-זה לא נעשים בחדרי חדרים, אלא בפרסום ורעש הכי גדול –

אזי הדרך לבטל את השטורעם של הסטרא אחרא היא – "במינה ודוגמתה . . . מיני ובי' אבא לשדי' בי' נרגא", כלומר, עי"ז שגם העבודה של "עושי רצונו" היא באופן ד"ונשמע קולו" ודוקא במקום שנמצא "קול המונה של רומי";

מי שאינו מוחה - הקולר תלוי בצוארו!

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

[בנוגע ל"מיהו יהודי": רואים איך שכל הענין חסר בסיס לגמרי, וכפי שאדמו"ר הזקן אומר, שמהטענות עצמן אפשר לראות איך שהן חסרות כל שחר:

יצאו עתה עם רעיון חדש האומר: מדוע צריכים להרעיש על מיהו יהודי עכשיו – הרי פעם המצב הי' גרוע יותר! אימתי? כאשר היטלר ימ"ש התחיל את המלחמה, ברחו מגרמני' המון משפחות, שביניהם היו גם נישואי תערובות, והם עלו לא"י והתיישבו שם, שזה הי' עוד לפני שחוקקו את חוק השבות ושאר החוקים, במילא הם נשארו שם רשומים בתור יהודים, וזה הרי סיפור שקרה לפני יותר משלושים שנה (שהרי מ-1940 עד 1972 עברו 30 שנה) – טוענים הם – ומדוע צריכים היום כל כך להרעיש על זה?!

ובזה רוצים להצדיק את הגזירה האיומה של "מיהו יהודי"?

עוד יקפצו לומר שאני מתנגד לכך שרשמו את אותם משפחות גרמניים כיהודים; אני אמנם אוחז כך, אבל לא על-זה אני מדבר כעת, עכשיו לא מדברים על סיפור שאירע לפני עשר, חמש עשרה, עשרים או שלושים שנה, אלא עתה מרעישים בנוגע למה שקורה עכשיו – שמדי יום ביומו רושמים גוים בתור "יהודים", לוקחים גרמני שהינו שונא ישראל בתכלית וקוראים לו בשם "יהודי"!

ויהי רצון שהיות ונמצאים עתה קודם פורים, שאז הרי הי' "רבים מעמי הארץ מתייהדים", אזי אם בנוגע לגוים הי' "מתייהדים", עאכ"כ שבנוגע ליהודים בודאי צריך להיות "מתייהדים", היינו, שלא יתפעלו מהגוים וירשמו "גיוור כהלכה" דוקא, ולפעול זאת בדרכי נועם ובדרכי שלום,

ושיהי' "כתית למאור" (פרשתנו כז, כ) – שיפעלו בעצמם הביטול, שללא הבט ע"כ שעד עתה הוא חשב אחרת, עכשיו יודה בטעותו.

ובפרט שנמצאים עכשיו קודם פורים שזה קשור עם הענין דעמלק, שפעל "אשר קרך בדרך" (תצא כה, יח), ועד"ז בנוגע ל"מיהו יהודי", שישנה קרירות כזו ("אזא קאלטקייט"), שזה בכלל פלא שאין פוצה פה ומצפץ, אף אחד לא עושה כלום בנוגע לזה, ואין זו סתם קרירות – אלא קיפאון ("א פארפארנקייט")! מפחדים להכניס אצבע במים קרים.

עד שכאשר כבר עשו משהו, וכינסו אסיפה גדולה כאן (בניו-יורק) ואסיפה גדולה במונטריאול, שבשני המקומות היו אלפי יהודים, אזי כאשר היו צריכים לכתוב ע"כ בעיתון שלהם (של מארגני האסיפה) הם מצאו מקום בעיתון לשלש-עשרה שורות בלבד, וזה גופא הדפיסו באותיות קטנות אותם דחפו באיזה פינה צדדית, עד שבכלל לא יהי' ניכר כל הענין, שנעלם בתוך ענינים אחרים ונבלע בהם.

צריכים את הידים והרגלים שלך, וכח הדיבור שבפיך - שתלך לפעול על יהודי שני!

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

ההוראה מכל זה:

עליו לגלות את העצם שבו, ועד"ז לפעול גם על הגלות שיתגלה גם העצם שבה. אמנם לשם כך נדרש תחילה לגלות את העצם שבו, אך כיון שזה לוקח ריבוי זמן, ו"אט אט קומט משיח" - במילא, בענינים נעלים ובענינים של הבנה והשגה שיסמוך על כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו שאצלו הרי ישנם ענינים אלו, ומאחר שמקשר עצמו עם שליחות של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו - אזי מקבל גם ממה שיש למשלח; אותך צריכים בשביל הידים והרגלים שלך, וכח הדיבור שבפיך - שתלך לפעול על יהודי שני! ובנוגע לענינים נעלים - הם ישנם אצל המשלח. הסדר הוא, שלכל לראש דורשים "נעשה", ורק אח"כ "נשמע". וכאשר פועלים בסדר זה, שתחלה ישנו ה"נעשה" - אזי מגיעים אחר-כך ל"נשמע", אך כאשר מתחילים מ"נשמע" - אי אפשר לדעת אם יגיעו לה"נעשה".

(תרגום חפשי משיחת ש"פ תצוה ה'תשמ"א - בלתי מוגה)

מוקדש לזכות

ורד שמחה בת שרה

להצלחה רבה בכל - בגשמיות וברוחניות
נדבת מהיטבאל יזמות

וזה יביא ל"מה לעוברי רצונו כך לעושי רצונו עאכו"כ" - שאצל היהודים יהי "יושבין בטח והשקט" על אדמתם, ע"י "יתקע בשופר גדול" דוקא, ע"י ה"קול מבשר מבשר ואומר" - מבשר הגאולה, בקרוב ממש.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ תצוה ה'תשל"ה - לקו"ש חט"ז ע' 1-340)

אין לך שום ברירה אלא לציית לרבי!

"ואתה הקרב אליך. . מתוך בני ישראל" (פרשתנו כה, א)

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"*

א. ישנם הטוענים, כיצד אפשר לצפות ממנו שיהי' בבחי' ה"הוי' הוא נחלתו"¹, כאשר "ידע אינש בנפשי" את מעמדו ומצבו, הוא מכיר את מהותו העצמי ואת הדרגא שבה אוהז, ובמילא טוען שאינו שייך לענין הכהונה.

והמענה ע"כ [בדברי הקב"ה למשה רבינו בפרשתנו: - "ואתה הקרב אליך. . מתוך בני ישראל":

אין זה קשור כלל לדרגות נעלות², אלא כיון ש"אתפשטותי" דמשה (ש) בכל דרא³ - משה שבדורך - בחר בך לעמוד ולשרת⁴, לא נוגע כלל מה שאינך שייך לענין הבגדים ו"לכבוד ולתפארת"⁵. זו דרגא נעלית ועלי' תחשוב מחר, אבל עכשיו זה לא נוגע לך.

מה שנוגע הוא: היות שהגיע לאזניך הידיעה ש"הקרב אליך", כלומר, הרבי בחר בך וקירב אותך "מתוך בני ישראל", אזי אם לרבי התאים לדבר איתך מס' מילים, מותר לך להקשיב לו ולא לישון.

ומה שזו טירחא עבודך - תדע שאצל הרבי זו טירחא גדולה יותר; הרבי מוסר את נפשו ומנתק את עצמו ("רייסט זיך אָפּ") מעבודת ה' שלו - בדיוק כפי שהי' אצל אדמו"ר הזקן - כדי לדבר עמך, וא"כ מותר לך להניח עצמך בצד ("זיך אַוועקלייגן") ולהטריח את עצמך - לא לישון ולחלום חלומות, אלא לעשות משהו.

הנך מבלבל לעצמך ("פאַרדרייט זיך") את הראש, מבלבל לשני, ולאחמ"כ אתה בא לתבוע מהקב"ה מדוע אין לך את כל צרכיך!...

שישנו גם ללא בגדי הכהונה. ולכן אמר הקב"ה למשה "ואתה הקרב אליך", כלומר, שהדרגא הכי נעלית בכהונה אל' הגיע אהרן ע"י בגדי הכהונה, שוה למדרגתו של משה שגם הי' כהן ושמש בלא בגדים. וראה לקו"ש שם.

(3) זח"ג רעג, א. תקו"ז תס"ט. ועוד.

(4) ע"פ שופטים שם ה. וראה רמב"ם שם.

(5) פרשתנו כה, ב.

(* לכללות השיחה - ראה לקו"ש ח"ו ע' 170 ואילך.

(1) פ' שופטים יח, ב. וראה רמב"ם הל' שמיטה ויובל פי"ג הי"ג.

(2) נתבאר קודם לכן בהשיחה ("שיחות קודש" תשכ"ז ח"א ע' 368 ס"ה ואילך) בענין מה שהקב"ה אמר למשה: "ואתה הקרב אליך", שענין זה אינו קשור לבגדי הכהונה ולענין ד"לכבוד ולתפארת", אלא לעצם ענין הכהונה

כיצד אתה תובע ממנו זאת בה-בשעה שאתה אשם בכך. וכפי שאדמו"ר המהר"ש אומר בהמשך מים רבים בתחלתו⁶ עה"פ⁷ "אולת אדם תסלף דרכו ועל ה' יזעף לבו", ש"אולת אדם תסלף דרכו" – האדם עצמו גורם לזה, ואח"כ "ועל ה' יזעף לבו" – בא בטענות להקב"ה... הרי אתה מרמה את עצמך! וכידוע אמרתו של אדמו"ר המהר"ש שאת הקב"ה אי-אפשר לרמות, את העולם הרי גם אי-אפשר לרמות, וא"כ את מי מרמים – את עצמו, ומה ה"קונץ" לרמות טפשי!?

למדת בתומכי תמימים – נו?... תעשה משהו ("טו עפעס"), "נרות להאיר"⁸!...

היכן הפירות? אתה רוצה שילכו לאיבוד ח"ו? האם בשביל זה חינכו והשקיעו בך ("געהאדעוועט") שנים רבות כל-כך בתומכי תמימים, כדי שתבלבל את הראש לעצמך ולשני, ובאם יש לך חצי שעה פנוי שתחשוב בה "באָבע-מעשיות"?

העיקר שאתה יושב בברוקלין וקורא עיתון מידי יום, שותה מיץ ("דזשוס") וממלא את כל תאוות לבך, אפילו אם זה רק חשק בעלמא...

ב. טוען הוא: מה תובעים ממנו, הרי יש לו עסק עם גוים, עד לא-ל-זר אשר בקרבך⁹, ואיך אפשר לבוא אליו בדרישות?

והמענה ע"כ הוא – "ואתה הקרב אליך":

הרבי – הנשיא בחר בך, ולכן לא נוגעים כאן הדרגות שבהם אתה אוהז; אע"פ שהשני מתנהג בדיוק כמותו, מניח את כל זוגות התפילין ושומר את כל התורה ומצוותי, אעפ"כ לא תובעים זאת ממנו, כיון שהוא לא זכה ל"ואתה הקרב אליך", ו"לפום גמלא שיחנא"¹⁰.

משא"כ אתה זכית שהרבי – הנשיא יבחר בך, וכיון שהגיע אליך הידיעה שהרבי בחר בך, אזי אין זה תלוי בבחירתך, יש לך ברירה אחת בלבד: לציית או למרוד ח"ו בנשיאו של עולם.

הבעש"ט, אדמו"ר הזקן והרבי סללו את הדרך בעבודתם במסירות נפש, וכעת עליך רק לעשות!

ג. ויתירה מזו – נמצאים עתה כבר "לאחר שתגמור מלאכת המשכן"¹¹:

הכל כבר מוכן – לפניך היו הבעש"ט, אדמו"ר הזקן ואפ"י הרבי גם הי' לפניך, ובעבודתם הם סללו ("דורכגעטראָטן") את הדרך במסירות נפש, וכעת כל מה שאתה צריך זה רק לעשות!

באם היו תובעים ממנו להתחיל עכשיו בבניית המשכן, הי' יכול לומר שזה לא בכחו ויכולתו; אך כעת עומדים כבר "לאחר שתגמור מלאכת המשכן", המשכן עומד מוכן ("שוין

(6) סה"מ "תורת שמואל" תרל"ו ע' ב. (7) משלי יט, ג. (8) ראה שיחת שמח"ת תרס"א – לקו"ד ח"ד תשפז, ב ואל"ך. סה"ש תש"ב ס"ע 141 ואל"ך. (9) ראה שבת קה, ב – עה"פ (תהלים פא, י) לא יהי בך גו'. (10) כתובות סז, א. וראה לקו"ש ח"כ ע' 606 ובהנסמן שם. (11) רש"י שם פרשתנו – על "ואתה הקרב אליך".

פארטיק") וישנו כבר ה"ושכנתי בתוכם"¹² – "בתוך כל אחד ואחד"¹³, בתוך הלב של כאו"א, ועליך מוטל רק להסיר מעצמך את ההעלם והסתר ולפתוח את לבך.

בזה בלבד שאינו עושה את ההיפך – אין הוא יוצא ידי-חובה, שהרי לא די ב"סור מרע"¹⁴ ומוכרח להיות גם "עשה טוב"¹⁴. סור מרע הי' גם קודם בריאת העולמות, ובשביל סור מרע בלבד לא היו זקוקים לזה, אלא הכוונה בבריאת העולמות שיהי' "עשה טוב".

וידוע פירוש רבותינו נשיאינו בזה¹⁵, ש"עשה" הוא מלשון כפי, דהיינו, שצריכים לכפות על עצמו את העשי' גם כשאינו רוצה, היות וכל זמן שהוא עושה זאת ברצון ולא נרדם, עדיין אין זה "עשה", אלא דוקא כאשר כופה על עצמו היפך רצונו – זה נקרא "עשה".

"ער זאל זיך אינגאגצן אוועקגעבן"

ד. עליך לדעת שהי' ה"ואתה הקרב אליך. . מתוך בני ישראל": הרבי בחר בך לא מהגוים ח"ו – מהם היתה כבר הבחירה במעמד הר סיני שאז "ובנו בחרת מכל עם ולשון"¹⁶ – אלא "מתוך בני ישראל", ועל-כן עליך להניח את עצמך ("זיך אוועקלייגן") ולעשות.

ומה שהוא צריך שיהי' "לכבוד ולתפארת", זהב וכסף, תכלת וארגמן ותולעת שני כו'¹⁷ – אין-הכי-נמי, זה אכן יהי', אך קודם צריך להיות ה"ואתה הקרב אליך"; ולא רק כשיש לו מצב רוח טוב ואין לו משהו טוב יותר לעשות, אזי עושה טובה ליהודי אחר ומאריך בתפלתו עוד חצי שעה... אלא עליו למסור את עצמו לגמרי ("ער זאל זיך אינגאגצן אוועקגעבן"). (משיחת ש"פ תצוה, ח' אד"ר ה'תשכ"ז – בלתי מוגה)

(12) תרומה כה, ח. (13) ראה לקו"ש ח"ג ע' 906 ס"ה ואילך ובהע' 33. (14) ל' הכתוב תהלים לז, כז. (15) מאמרי אדהאמ"צ ויקרא ח"ב ע' תשסא. סה"מ (16) ברכת אהבת עולם. וראה שו"ע אדה"ז או"ח ס"ס ס"ד. (17) כ"ה בהנחה – ע"פ תרומה כה, ג-ד. ואולי הכוונה למ"ש בפרשתנו שם, ה.

מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נרבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו